

NË ANËN TJETËR TË MENDJES

ADEM ZAPLLUZHA

NË ANËN TJETËR TË MENDJES

Redaktor:
Iliaz **Bobaj**

Recensent:
Iliaz Bobaj

Lektor:
Veli Veliu

Ballina:
Vesel Xhaferi - Çeliku

NË ANËN TJETËR TË MENDJES

ADEM ZAPLLUZH

NË ANËN TJETËR TË MENDJES

“TREND”

2016

PARATHËNIE

**“Ju lutem njerëz
Ndalini këta zjarre të mëdhenj
Ju përgjëroj ndaleni vdekjen
Se kështu
Vdes atdheu im në mjerim...”**

Me këtë britmë njerëzore, ku shqetësimi i tij poetik arrin deri në faltoret e përgjërimit njerëzor, poeti i mirënjohur Adem Zaplluzha u drejtohet lexuesve të vet me një seriozitet, i cili kurrsesi nuk të lë të qëndrosh indiferent ndaj një britme të tillë, poetike dhe njerëzore njëherësh, ku dhimbja ia kalon shumë e shumë herë gëzimit të pakët të kohës sonë dhe shpërthimit të saj nuk i fashitet asnjë grimë prej forcës së gjëmimit.

Ai duket sikur i është larguar krejtësisht kësaj kohe vrastare dhe ka shkuar në “anën tjetër të mendjes”, në atë anë ku ai mund të rrijë dhe ta gjykojë i qetë kohën tonë, t’i shohë lirshëm të gjitha plagët e saj dhe t’ia shpërfaqë lexuesit, pa mbuluar asgjë nga plagësia e tyre.

Në këtë mënyrë poeti Adem Zaplluzha është i sinqertë me lexuesin e vet, duke u bërë kështu edhe bindës në mesazhin poetik që i përcjell atij.

Në të kundërt, shqetësimi i tij prej poeti do të ishte i pamjaftueshëm edhe për atë vetë, edhe për shoqërinë e sotme, për të cilën:

**“Rrugët e ngushta s’po na zënë
Kurse nëpër ato të gjera
Rreptësishtë ndalohen
Në çdo kohë
Hyrjet e këmbësorëve...”**

Edhe pse hera – herës është i rreptë si një despot ndaj kësaj shoqërie, ai nuk bie asnjë grimë më poshtë në qëndrimin ndaj vetes së vet. Dhe kjo e mban tepër komod në qëndrimin e tij. Rreptësia e poetit është pjesë e mesazhit të tij poetik. E ngre krejt natyrshëm veprën e tij. Si pjesëtar aktiv i kësaj shoqërie, ai ndjen përgjegjësinë e tij të plotë, të cilën e thekson në vargje të pakët, por me një forcë të admirueshme poetike:

**“Aq pak kam me të dhënë
Sa që turpërohem prej vetvetes
Po ta lë vetëm dashurinë peng”.**

Duke lënë peng pikërisht dashurinë, ai ka lënë peng gjënë më të shtrenjtë, më të hijshme dhe më njerëzore që ka njeriu. Më të fuqishmen, më sublimen, gjithashtu. Ky tregues shpërfaq bujarinë e tij poetike ndaj lexuesit të vet. Dhurata të tilla lexuesit i bëjnë vetëm poetët e vërtetë. Adem Zaplluzha është një poet i tillë. Ai hyn me dinjitet në sojin e atyre që dëshirojnë dhe marrin përsipër të

aranojnë shpresat e grisura të njeriut. Jo vetëm të individit.

Individi është hallka e “zinxhirit” poetik të poetit. Por ai di ta “lidhë” këtë hallkë bukur mirë në “zinxhirin” e vet poetik dhe ta vendosë atë në vendin dhe në madhësinë e duhur, për të qëndruar harmonikisht me shoqërinë ku ai jeton. Kjo vendosje kërkon një mjeshtëri të veçantë, por është pikërisht kjo vendosje e kujdesshme, ajo që konturon në masën e duhur përmasimin e mesazhit poetik nga individit tek e gjithë shoqëria, madje tek të gjithë popujt, sepse:

**“Popujt që flenë
Përherë zgjohen të përgjumur”.**

E gjithë tematika e krijimtarisë së tij në këtë libër, i takon asaj shoqërore. Në këtë prizëm, mendoj se ajo ka një plotëri admiruese. Edhe figura artistike duket se është përzgjedhur dhe vendosur me kujdes të veçantë, duke mbajtur të gjallë hapin e ritmit dhe muzikalitetin e vargut. Sidomos metafora, e cila jo pak herë merr përsipër një ngarkesë artistike jo të zakonshme, duke e përforcuar dhe ngjeshur dukshëm lëndën poetike.

Në këtë pikë mendoj se duhet pasur kujdes i madh në ndonjë përsëritje në plagjiaturën e poezisë së tij. Por gjithsesi do ta përgëzoja sinqerisht për punën e tij të palodhur dhe plot pasion, si autor i mbi 135

librave, gjë që përbën edhe një rekord krijues në letërsinë tonë.

Ky është një kontribut jo i zakonshëm, që duhet vlerësuar dhe nderuar si i tillë. Autorët e hapësirave të tilla sasiore, janë të pakët dhe numërohen me gishtat e dorës.

Si redaktor i këtij libri, doja ta përgëzoja sinqerisht autorin, të ftoja lexuesin dhe ta garantoja atë, se në faqet e tij do të ndjejë një kënaqësi artistike të veçantë. Nga ato që të jep poezia e vërtetë.

ILIAZ BOBAJ

Patra, 23 qershor 2015

Në anën tjetër të mendjes

Cikli i parë

ÇFARË TË BËJ SONTE KUR MË ZË URIA

Si ariu i murrmë
Çaj mes përmes mjegullave
Me putra të plasaritura
Shkel nëpër gjymtyrët e lodhura të dhembjes
Askund një shtrojerë për pushim
Ku t'i pushoj këto eshtra të rraskapitura

Çfarë të bëjë sonte kur më zë uria
Te e cila pemë ta shuaj etjen
Kjo udhë e gjatë sa jeta
Po m'i ndrydh të gjitha ëndrrat
Ku t'i bëj pak vend gjumit tim të sëmurë
Nën cilin rrap ta hap varrin tim

Çaj mes përmes
Dhe përtej mjegullave
Përqafoj barin dhe i kafshoj drurët
Nën putrat e plagosura prej luftërave
Fillon një tjetër luftë e pambarimtë
Lufta me hijet e zeza të maleve
Ajo e padukshmja
Që çan e shqyen shpirtin tonë

SËRISH MBRËMË KALOI AFËR VARREVE

Si një kortezh i dërmuar
Me putra arinjsh depërtoj nëpër ëndrrën time
Me qindra qivure më presin te varret
Sa trishtueshëm qante Drini i Bardhë
A thua vallë
Kush vdiq mbrëmë i uritur

S'patëm se me çfarë ta mashtrojmë urinë
Mbase s'do të kemi as nesër
Po i njëjti kortezh
Sërish sot kaloi afër varreve
Pamë se si era varroste me duart e lënduara
Qivurin e zbrazët të një vetmie

Mbi disa gropa të vithisura
Si nga baladat e lashta
Mbinë bisqe të njomë eshtrash
Nga një varr i vjetër e i rrënuar
Dolën disa zëra të lashtë
Era ledhaton gurët e murrme të trishtimit

Kah t'i zgjas duart në këtë qytet fantazmash
Përroi i mendimeve
Nuk paska të ndalur sonte
S'ndalen as krakëllimat e egra të shpendëve
Një shi i çmendur kohë pas kohe
Troket në dritare
Përtej xhamave të thyera
Shpërthejnë rrëke lotësh të sertë

SOT GJËRAT PASKAN NDRYSHUAR

Mbrëmë si në ëndërr dëgjova
Kraçëllimat e para dhe të fundit
Me ngashërim qanin zogjtë e natës
Ishin lotët e një kohe të lashtë

I dëgjova edhe shkeljet e putrave të kohës
Kalonin mbi gjymtyrët e një peme
Era lehtas i ledhatonte bisqet
Sa të lumtura dukeshin rrënjët sheftelisë

Eh kjo ishte puna e mbrëmshme
Kur pahiri era hyri në dhomën e gjumit
Kurse sot nga gjymtyrët e saj
Njerëzit po ndërtojnë ëndërra të përealizuara

Shikoj brigjet e lumit dhe një varkë
Më duket si një imazh i parë dikur
Sot gjërat paskan ndryshuar
Sa shumë etje paska ky varr i vithisur

NJERËZ QË ECIN ME VETMINË

Rrugëve takoj njerëz të vetmuar
Dhe sy të vithisur
Ku një mall i egër
Shkel mbi shpirtin e tyre
Një mall i hidhur me shije të vetmisë

Ecin të vetmuar shëtitoreve
Të gjera e të gjata
S'njohin askënd
Nuk e njohin as vetveten
Këta njerëz që ecin me vetminë

Kalojnë dorë për dorë
Me bastunët e tyre
Sa e rëndë është kjo peshë e trishtuar
Sa që gërryen nëpër mendjen
Dhe kujtesën e viteve

Kalojnë prej një rruge në rrugën tjetër
Kur takohen me kortezhin e ditës
Me sy mallëngjimi shikojnë përreth
Se cili mik sot u mungon
Në rreshtin e gjatë të kësaj vetmie

THASHË NJË NJERI DHE NJË PEMË

Për çdo ditë shoh një njeri
Që përvidhet rrugëve me një bastun
Dhe buzëqeshjen e lehtë të erës
E cila si flutura e kaltër
Kalon përskaq një bankine të braktisur

Rruga është e gjatë
Më e gjatë sa që mendojmë ne
Nëpër skuta dhembjesh
Shkuluim brinjët e një rrënje
Dhe mbjellim një copë ashti të thyer

Një njeri dhe një pemë e egër
Me pak dromca imazhesh
Dhe përditshmëria
Ecin rrugëve të kalldrërta
Ecin duke i shqyer misteret e një kohe

Thashë një njeri dhe një pemë
Sa shumë përngjajnë njëri me tjetrin
Depërtojnë nëpër zbrazëtirën e ditës
Duke kërkuar dritën
Në fund të një tuneli që nuk ekziston

THONË SE NË MAJ DASHUROHEN
ZOGJTË

Ishte një ditë e zakonshme e javës
Por s'di se cila ishte
E hënë ose ditë meshe
Por gjithsesi
Ishte një ditë maji

Thonë se në maj dashurohen zogjtë
Njerëzit i lërojnë arat
Kurse të dielave
Nga majat e kryqeve
Dalin zërat e një kohe të largët

Deri më sot asnjë njeri
Nuk arriti t'i deshifrojë ata zëra
Edhe vetë njeriu u shndërrua në enigmë
Duart i mbolli mbi majat e gurëve
Që të mbijnë
Përshëndetjet e së nesërmes

Në rrjetën e shthurur të një jave
Janë vetëm shtatë ditë
Thonë se shtatë here është ngrysur qielli
Dhe po aq herë
Është dukur edhe më i shëmtuar dielli

KJO STINË E KËSAJ MOSHE

Kjo stinë e kësaj moshe
Asnjëherë s'ka qenë më e bukur se sot
Thinjat e zbardhura të flokëve
Në majat të selvive
Duken si plisa të bardhë dardanë

Sot po ndjehem disi si ujku i vetmuar
Kur dalë me shoqen time
Si uragan çaj ajrin përpara
I ngjaj malit me lisa të gjatë
Prej shtatë palë rrënjëve

Shikoj kah bien meteorët endacakë
I kap me dorë yjet bredharakë
Asnjë flutur nuk lejoj
Që të digjet në imagjinatën
E përsosur të qiriut

Nëpër mendjen time
Parakalojnë si ushtarë të metaltë
Procesionet e të gjitha kohrave
Sot jam aq i lumtur
Sa që vitet e ikur më duken
Si fluturimi i fluturës përreth qiriut

NË ANËN TJETËR TË MENDJES

Nga bregu i kundërt i limanit
Hodha grepin
Në anën tjetër të mendjes
Peshqit veç kishin ngordhur
Në një tas të metaltë konserve
Me ngashërim qante moli i braktusur

Asnjë njeri nuk kishte mbetur në liman
Anijet kishin ikur
Në një udhëtim të gjatë
Fanari i penduar herë i kyçte
E herë i shkyçte dritat

Sterra veç kishte shkelur
Mesin e natës
Një sirenë e bardhë ngjante me këndesin
Për çdo menatë
Zgjonte detin e përgjumur

I zgjonte edhe peshqit
Askush më nuk flenë në këtë kohë
Rrjetat e peshkatarëve kishin dalë për gjah
Moli me gisht në tëmth
Në ankth priste kthimin e peshkatarëve

DO TA KETË RADHËN E VET

Mund të më lidhni sonte
Jeta është tepër e gjatë
Derisa mbërrin shkelmi i juaj
Te ky trekëmbëshi
Por mos harroni
Pas meje vijnë njerëz të tjerë

Të tjerë e të tjerë
Ky zinxhir
Kurrë nuk këputet
Të vegjlit vijnë
Kurse të mëdhenjtë ikin
E ikin derisa takohen me vdekjen

Secili një ditë prej jush
Do ta ketë radhën e vetë
Një litar
Dhe një trekëmbësh
Por mos harroni
Se sa e trishtueshme është ajo largësi
E cila ekziston në brendinë juaj

NËSE DONI NOTONI

Po e zëmë se era fryn
Në kundërshtim me të gjitha ligjet
E natyrës mëmë
Por ju s'mund të më shtyni
Të notoj në ato ujëra të pista

Nëse doni notoni
Në shpirtin dhe mëkatin e juaj
Unë nuk kam nevojë të eci me ju
Shkoni nëse doni edhe në theqafje
Atje është dhe përfundon bota e juaj

Po e zëmë se njëherë e përgjithmonë
Ndalet frymëmarrja e erës
Ndalen hapat e ngutshëm të kalorësve
Vetëm t'i shikojmë mirë
Ligjet e thjeshta të natyrës
Asnjëherë nuk ndërrojnë vend

Poqë se ndërrojnë
Gurtë e shkëmbinjve nuk lëvizin
Sipas tekeve të sëmura të njerëzve
Pa u shkulur toka me mushkëri
S'ka se çfarë u bënë as ky tërmet i mendjes

ASNJË ZAMBAK I ZI NUK MBIU

Si një minator i vyer gjermova
Nëpër kujtesën e ujit
Shfletova librat e shenjt
Asnjë zambak i zi nuk mbiu
Në shpirtin e bardhë të atdheut

Kalova shtatë palë qiej
Shtatë herë ndryshoi moti
Thonë se për shtatë ditë u krijua bota
Por për njeriun
U deshtë shumë kohë
Që të shndërrohet në njeri

S'lashë rrasë guri pa gjerryer
Gjermova nëpër shpirtin e brishtë
Të ajrit të tendosur
Pyeta telin e këputur të kitarës
Siluetën që e kërkoja s'e pashë askund

Eca nëpër ato dhiare ku vetëm dhinë e egra
Mund të shkelnin
Kur pushuan vetëtimat
Mbi qiellin tonë
Doli në dritë djemuria
Na e solli lirinë aq të dëshiruar

UNË NUK JAM ËNDËRRIMTARË

Ik prej ëndrrës sime
Sonte është nata e gjatë
Si ajo e thikave
Çfarë të bëjë me këtë dhembje
Që po i shqyen drurët dhe gurtë

Nuk kam nevojë sonte për ëndrra
Sa herë që isha me to
Jeta më bëhej Ferr e përtej Ferrit
Çka të bëjë me ëndrrat e zogjve
Kur s'kanë asnjë pemë ku mund të ulen

Për të njëqindtën herë po të them
Largohu prej ëndrrave të mia
Unë nuk jam ëndërrimtar
S'kam ëndrra
Përpos që i dua këto male me enigmat e tyre

Sonte do t'i ftojmë në dasmë
Vetëm ata gjethe që nuk ëndërrojnë
Ëndërrimtarët nuk kanë vend në mesin tonë
Nuk kanë dhe s'mund të kenë
Ata që ende s'janë zgjuar

ASHTI I MALIT PREJ ATIJ TË GURIT

I njoh këto male
O fare mirë më njohin lisat
Dhe krismat e pushkëve
Ende i dëgjoj britmat e drurëve
I dëgjoj thirrmat e amaneteve të gjyshërve

Shoh se si kridhen gjethet e zverdhura
Kridhen në drejtim të majave
Kush do me pa vdekjen me sy
Le të bëjë një sy gjumë
Në këto shkrepa
Nëse do me i dëgjua britmat e foshnjave

Edhe kur qajnë gjethet
Këtu drurët s'derdhin pikë loti
Malet janë aq të acarta
Sa që të ngrihet gjaku
Poqë se nuk beson
Pyete ariun e murrme të Sharrit plak

Malet dhe enigmat tona shqiptare
Sa shumë janë të ngjizur me arrijnë
Dhe gurtë e stralltë të qëndresës
Sa që nuk dallohet dot
Ashti i malit prej atij të gurit

ATDHEU

Dikush thotë
Atdheu është lot
E tjetri pohon
Se është vetëm një pikëllim

Kujt t'i besojmë në këto çaste
O Zot
Kur lumi i mendjes
Dënes me ngashërim

Ai është një gur i murrmë
Në sytë e ballit
Sa herë që dënes përroi
Çohet peshë shpirti i zjarrit

Sorkadhe a flutur
Në fillim ose mbarim të luadhit
Përherë me armikun
Ka ditur dhe di
Deri në vdekje të tallet

Prishtinë, 5 maj 2015

KUR BIE NJË MBRËMJE

Kur bie një mbrëmje
Sa ora qohet tjetra
Këtu në këtë qytet enigmash
Netët u përngjajnë perëndive

Sa herë kanë nevojë
I shtrinë duart në drejtim të yjeve
Dhe i ngacmojnë meteorët
Duke i imituar hingëllimat e kuajve

Im atë më thoshte
Se netët kurrë nuk mungojnë këtu
Nëse bie njëra
Sa çel e mbyllë sytë
Çohet në këmbë tjetra

Netët janë tamam si ëndrrat
Një ditë u përngjajnë zhgjëndrrave
Kurse ditën tjetër
Mbinë nga baladat
Dhe nuk i ngjajnë më asgjëje

Kur bie një mbrëmje
S'do me thënë se është fundi i botës
Sa ora nga gurtë e atdheut
Mbinë ajo tjetra
Mbinë me tërë madhështinë e lindjeve
Sa që lakmojnë edhe vet perënditë

PAS MEJE PRITE NJË HIJE E VERDHË

Në kujtesën e ujit
Mbolla një yll prej zjarri
I lëshova të gjitha grepat e gjetheve
Dhe prita më se njëqind vjet
Për ta zënë yllin tim prej enigme

Ishte një ditë e mbarë
Tani më zogjtë kishin ikur
Mbetën vetëm hapat e tua
Dhe fustani i mëndafshhtë i erës
Mbetën fjalët e pathëna të yjeve

Unë nuk kisha më kohë
Çdo gjë atë ditë matej me durimin
Nëpër plagët e drurëve
Me djersën e vesës shiu i lante fashat
Mëngjesi kishte humbur mes mjegullave

Atë ditë sërish prita më se njëqind vjet
Ndoshta edhe më shumë

Pas meje prite një hije e verdhë
E cila kurrë nuk i tregoi këmbët
I përngjante një ylli të largët në hapësirë

NGJIZET ME PREKJET E ERËS

Ajo bisedon me majat e gishtërinjve
Me ndjesi i prek poret e erës
Një gjeth në dorën e saj
Përjeton pranverën e hershme

Sa herë që i ledhaton degët
Në shpirtin e rrënjëve
I zgjon baladat e nëntokës
Dhe kënaqet më vrizma shirash

Një ditë i ngjanë zërit të saj të heshtur
Kurse ditën tjetër
Ngjizet me prekjet e erës
Nga sytë i pikojnë petalet e kaltra

Posa e merr një lule mes gishtave
E ndjen rrahjen e zemrës së tokës
Mbase shqisat e ndijimit i dridhen në ajër
Ngjashëm me telin e dytë të kitarës

UNË NJOH EDHE NJË TJETËR KOHË

Unë njoh një kohë të hidhur
E jo të largët
Kur gjithçka dhe çdo gjë që shikonim
E kishte formën e bukës

Në sytë e secilit vogëlush
Dhe në lëkurën e zhubrosur
Si drita e diellit
Dallohej urie e përditshme

Nocioni i bukës atë kohë
I kishte me qindra forma dhe trajta
Një ditë i ngjante gurit të fortë
Kurse ditën tjetër barit të gjelbër

Unë njoh edhe një tjetër kohë
Kur me javë të tëra
Nuk ishim në gjendje
As ta ëndërrojmë kafshatën e së nesërmes

Unë njoh një kohë kur fëmijët e lagjes
Kishin nevojë për shfajësim
U betoheshin fqinjëve me “pasha bukën “
Nuk i shkunda pemët në kopshtin e juaj

E PRITE NJË FRON PREJ AJRI DHE UJI

Kollitej si furtunë deti
Zëri tij i ngjante një jehone të largët
Në ecje e sipër i shkundte lisat
Nga sytë e tij të kaltër
Dukej se po lind një diell i Ri

Në heshtje meditonte
Për një të nesërme tjetër
Barte në shpinë një dru në formë kryqi
I barte edhe dhimbjet e të tjerëve
Dukej si një copë mjegulle prej dallge

Në ecjen e tij kishte diçka jonjerëzore
Ngjante me frymëmarrjen e ujit
Secilin hap që e hidhte
Nuk shikonte kah udha e vdekjes
Por kah ajo e së nesërmes

Diku te mjegullat e përhitura
E prite një fron prej ajri dhe uji
Dhe një zë prej baritoni
Dy pëllumba të bardhë në të dy krahët
Veç e kishin laracuar siluetën e një njeriu

EDHE BARI QË MBIN

Ndoshta para njëqind ose më shumë vjetëve
Në oborr dhe në korridor
Nuk ishin këta drurë
Një tjetër trajtë kishte lagja e jonë

Çatitë e ulëta dhe rrugët e kalldrëmta
Kishin tjetër formë
Dukeshin më të pastra
Mbase atëherë nuk ka pasur gazeta

Sot kudo sheh njeriu qeska najlioni
Dhe letra të zhubrosura
Oborret dhe lagjet e papastra
Kundërmojnë një dhembje të padurueshme

Edhe bari që mbin
Nuk e ka më gjelbërimin e vet
Duket i zverdhur si fytyrat e lodhura
Të të sëmurëve nga tuberkulozi

NUK SHKUNDEN AS MERIMANGAT

Me sy njeriu sot po më vështrojnë pemët
Këta ledhatime të drurëve
Po m'i përkujtojnë ato të nënës
Duke arnuar trastën e librave
Kur më përcillte në shkollë deri te pragu

Po ashtu edhe prite kthimin tim
Më shikonte me sytë e saj të kaltër
Mu ashtu sikurse më shikojnë drurët
Këta bisqe degësh që m'i prekin flokët
Sa shumë ngjanin me gishtat e nënës sime

Ishte koha kur oborri dukej i stërmbushur
Sot më s'ka njeri këtu
S'ka se kush të më përcjell
As që gjendet dikush të më pret të pragu
Ka kohë që kanë ikur njerëzit nga kjo lagje

Kanë mbetur vetëm drurët dhe ferrat
Që përkunden nga dora e natyrës
S'ka kush që i hap këta dryna të ndryshkur
Nuk shkunden as merimangat
Me vite s'paska prekur këtu dora e njeriut

TRUNGJET E PEMËVE DUKEN
TË LODHUR

Dhoma ime e gjumit
Ka mbetur në harresën e një kohe
Gjithçka çka kishte dikur këtu
Paska përfunduar nën kthetrat e molës

Trungjet e pemëve duken të lodhur
Nuk kanë më takat t'i bartin
Gjithë këtë mal gjethesh të zhubrosur
Oborri rri në heshtje mbuluar me ferra

Kush e di se sa vjet pranvera as vjeshta
Nuk paska hyrë në këtë lagje
Vetëm dimri i acartë e paska kryer
Punën e vetë përreth drurëve

Dikur mbi këtë gur të ngufatur me dyllë
Ndiznim qirinj për shpirtrat e të vdekurve
Sot s'ka më dorë njeriu këndeje pari
Që t'i përkujtoj të vdekurit e as të gjallët

DHE MË NË FUND E PAMË DRITËN

Kur ne luanim me top në lagjen tonë
Me ne luanin topat e ujit
Dhe qentë e ushtruar
Që nga largësitë e madha nuhatin lojën

Më duket se edhe ëndrrat tona
U pengonin cerberëve
Sa herë që na takonin me çantë në krahë
I kontrollonin librat deri në faqen e fundit

U pengonte qeshja dhe dashuria e jonë
Pamjet e policëve ishin të egra
Nga sytë e tyre të vëngër
Fare qartë dalloheshin shkëndijat e urrejtjes

Mbase ishim stërnipat e rilindësve
Depërtuam nëpër një det të pështirë
Herë nën topat e ujit
E herë nën ata të plumbave

Dhe më në fund e pamë dritën
Në fundin e një ëndrre
E pamë lirinë e bardhë te majat e Sharrit
Duke i përjetuar ëndrrat e rilindësve

KULLAT JANË TË GJALLA NË
VENDIN TIM

Kullat janë të gjalla në vendin tim
Marrin frymë si njerëzit
Nga gjoksi i gurtë i çatisë
Me shekuj dëgjohen thirrmat e burrave

Thërrasin në dasmë në mort e në luftë
Këto kulla prej gjaku e mishi
Frymëmarrjen e kanë si të njeriut
Nga madhështia e shpirtit u lindën burrat

Dashurinë e kanë aq të madhe
Sa që kur i presin mysafirët e paftuar
Festojnë të gjitha këto ngrehina prej gurëve
Burrat pleq u rrinë në këmbë më të rinjve

Këto kulla frymojnë prej bese dhe shprese
Si njerëzve gjaku u ecë nëpër damarë
Janë aq të mrekullueshme kullat shqiptare
Sa që edhe armiqve nuk ua mbyllin dyert

Sa shumë u kam besuar engjëjve

Cikli i dytë

THELLË NË PALCËN E DRURIT

Një ditë do të kemi mall shumë mall
Do të kemi për fluturat e djegura
Thellë në palcën e drurit
Po i dëgjoj thirrmat
E zërave të shthurura të njerëzimit

Ata zëra që përbirohen nga sqepat
E plagosura të pulëbardhave
Zërat e djegur nga hidrogjeni
Në bregun e djathtë të Lumëbardhit
Paskan dalë mbi ujë peshq të ngordhur

Do takojmë edhe njerëz me sy artificial
E fytyrë të djegura
Nëpër trotuare do shohim
Se si ecin deri në Ferr këmbët e drurët
E dhëmballë me qeshje artificiale

Këto thërrmija të imta të atomit
Sa duken të mëdha në plagët e njeriut
Që kalon pranë nesh i klonuar
Në një krijesë tërë shëmtim
Kalon me disa lloje gjymtyrësh

S'KA MË SE KU TË NGULET LOPATA

Një degë e tharë ulliri
Dënes si kalama
Në sqepin e një kanjushe
Kanë filluar të vdesin stinët

Askund nuk shoh pupla shpendësh
Nëpër pemë të shkrumbuara
Shohim gjymtyrë të këputura
Dhe zogj të pjekur

Një duhmë e rënd mishi
Kundërmon rrugëve të qytetit
Njerëz me maska prej plastike
E fytyrë dylli ecin rrugëve të jonizuara

Ecën edhe statujat me gjymtyrë të nakatosur
Një çrregullim i shëmtuar
Parakalon me kortezhin
E një qyteti tani më të vdekur

Nëpër çdo skutë rruge
Hapen dhe mbyllen varret e reja
S'ka vend më se ku të ngulet lopata
Një vdekje e llahtarshme mbulon qytetin

AS GUR VARRI MË NUK GJENDET

Pa përfunduar lufta
Nëpër rrugë dalin mbi tokë
Skelete kuajsh dhe ngordhësira macesh
Pas dyerve të mbyllura
I dëgjojmë cijatjet e zogjve të plagosur

Nuk ka më vend në varre
Kudo nëpër rrugë po varrosen njerëzit
Qyteti ka mbetur pa kryqe
Dhe arkivole
Kufomat mbështillen me rrogoz

As gur varri më nuk gjendet
Drurit dhe rrasës i doli flaka
Një hi i verdhë
Ka filluar me i verbua pemët
As drurët më nuk kanë lot

Hijet e zeza në duet me krakëllimat
Dëgjohen nëpër faltoret e qytetit
Vetëm ato kanë mbetur në këmbë
Dhe zëri i kambanës
Të cilin s'ka mbetur njeri me e përfill

NJË KOHË E TRISHTUAR ALEGORIKE

Askush më nuk është në gjendje
Për ta kuptuar lojën e vdekjes
Ajo as nuk qanë
E as nuk i fshinë lotët

Mbase edhe nga shpirti i saj
Po kullon një lloj trishtimi
Po kullon
Ajo flakë e verdhë e hidrogjenit

Kjo kohë më duket
Si ajo kohë
E vdekjeve të drurëve
Një kohë e trishtuar alegorike

Malet duken lakuriqe
Si nusët e dhunuara
Kudo ku kalon këmba e njeriut
Shkel mbi tokën e djegur dhe të vithisur

SA E GJATË KJO NATË E TMERRIT

Një flakë e zverdhur
Po e lëpin thelbin e tokës
Si teli i kitarës së këputur lëviz
Gjuha e prerë e gjarprit

Lëndinave dhe luadheve
Kufoma njerëzish
Bari i shtrydhur dënes si fëmijë
Kjo plagë e flakës po i përpin çatitë

Diku në fund të qytetit
Dëgjohet një pallje e trishtueshme
Nëpër lagjet e evgjitëve
Dalin mbi tokë kufomat e karbonizuara

Kudo me fytyra të trishtuara
Parakalojnë njerëzit në procesion
Me nga një gjysmë nofule
Po këtë pamje e kanë edhe qivuret

Flaka e përsququr ende i lëpin
Portretin e djegur të kujtesës
Sa e gjatë kjo natë e tmerrit
Nuk paska të sosur ky trishtim

ÇFARË DO NGJAJË ME NJERIUN
E SË NESËRMES

Nga një thellësi e pafundme
Dëgjoj zërin tim
Dikush si kalama dënes në mua
Ku më mbetën duart
Nën dridhjet e kësaj flake zgjohet dhembja

Thërras këlthas askush pranë meje
Një dorë e zjarrtë zgjatet nga lindja
Kurse tjetra nga perëndimi
Me kosën apokaliptike të vdekjes
I pastron xhadetë duke i fshehur kufomat

Nëpër skuta rrugësh përpëlitet
Bërthama e vdekjes
Sytë e jonizuar
Paskan një pamje të turbullt
Çfarë do ngjajë me njeriun e së nesërmes

Edhe hijet e zeza po i sulmojnë
Ato të bardha
Askund në dukje dora e shpëtimit
Vdekja e dëshpëruar
I lëpin sytë e karbonizuar të hënës

KJO VDEKJE E RËND SI VETË VDEKJA

Po vdesin drurët
Dalëngadalë
Po kalben rrënjët e njeriut
Kah po shkon njerëzimi
Nëpër të cilat ledhe
Po gjunjëzohet homo sapiensi

Një hije e murrme si vdekja
E padukshme
Qëndron në fronin e trishtimit
Shoh njerëz të gjunjëzuar
Dhe drurë të përzhitur
Duke ecur me këmbë të kalbura që në rrënjë

Çfarë forme të llahtarshme
Paska sonte vdekja
Herë duket si një balonë fluturuese
E herë i ngjan plumbit
Kjo mortje e rëndë si vetë vdekja
Dhe tepër e lehtë si pendla e mjellmës

KËTO GRIMCA TË THYERA TË AJRIT

Që nesër ndoshta njerëzit
Duhet të mësojnë artin e fluturimit
Domosdo duhet të mësojnë
Se përndryshe
Kurrë s'mund të fluturojnë
Në ndonjë vend ku s'ka vdekje

Këto grimca të thyera të ajrit
Po m'i verbojnë sytë
Hapni portat ju lutem
Hapni dua të dalë përtej lëkurës sime
Ndoshta atje në atë përtejme
Do e shfarosi bërthamën e së keqes

Sonte nuk qenka nata ime e parë
S'qenka as nata e juaj e fundit
Një thirrme që depërtoi mbrëmë
Nga parzma e tokës
Ishte ndoshta lamenti i fundit
I cili mund ta shpëtojë njerëzimin

POR KU TË FLUTUROJNË PA SY

Sonte desha të këndoj për dashurinë
Për lulet
Që nuk janë më askund
Por kjo natë
Ah kjo natë sa keq po shket
Te një fund i pafund

Nuk di se si të bisedoj me vetveten
Asnjë pasqyre nuk ka mbetur
Në ëndrrën e gjelbërimit
Po ku mbetën zhgjëndrrat e mia
Çfarë të bëj me këto duar të karbonizuara
Kur s'mund t'i përqafojnë më lulet

Shoh dy silueta të dy pëllumbave të verbër
Sa shumë i duan fluturimet
Por ku të fluturojnë pa sy
Kudo sterrë
Në bebëzat e errësuar
Kah dhe deri ku mund të mbërrijnë
Pëllumbat e mi të verbër

INGJAN ATYRE NETËVE
TË ZJARREVE

Nuk di më a thua vallë jam gjallë
Ose një kufomë e djegur
I preki gjymtyrët e erës
Asnjë dhembje s'krahasonet
Me duart e nakatosura të drurëve

Ndoshta pas njëmijë vjetëve
Mbrëmë pashë se si dëneste mali
Asnjë gjethe nuk paska mbetur
Në shpirtin e degëve të shkrumbuara
Vetëm disa bisqe rrepesh shikojnë kah drita

Me një lopatë druri rrëmiha thellë
Shkova shumë thellë
Deri në palcën e lënduar të dheut
Askund asnjë urith nuk gjeta
Sa keq qenka zhuritur shpirti i kësaj toke

Më duket se nuk më mbeti asnjë shpresë
Uria filloi të m'i gërryente rropullitë
Në këtë gjendje nata është shumë e gjatë
I ngjan atyre metaforave të zjarreve
Aq pak digjen e aq shumë kanë nxehtësi

NGA GJOKSI I PLAGOSUR I HËNËS

Çfarë zjarresh do të përjetojmë sonte
Cilët nëna do të dënesin
Mbi kufomat e karbonizuara të pemëve
Nga gjoksi i plagosur i hënës
Fluturuan në hapësirën e plumbtë
Dy pëllumba të bardhë

Pranvera sivjet nuk ishte këtu
Po ashtu edhe dimri
E kishte humbur rrugën diku
Po i humbin shpresat edhe njerëzit
Dy kuçedra të metalta
Gjatë tërë kohës mbrëmë vodhën zjarr

Mjegullat e grisura s'marrin frymë
S'merr frymë as guri i varrit
Ku t'i varrosim këto eshtra
Të karbonizuara
Sa shumë mall kam për një qeshje
Kurse sonte dëgjohen
Vetëm britmat e shurdhëta të drurëve

Nuk kam kohë
Jam lodhur për së tepërmi
Ku t'i pushoj eshtrat e djegura
Nga kafka ime e drobitur
Si nga ndonjë zgërbonjë druri
Shpërthejnë zërat e kalorësve të nëntokës
Si lulet e egra mbinë
Shpresat e një të nesërme në pritje

Prishtinë, 6 maj 2015

NËSE I SHUANI KËTO ZJARRE SONTE

Sonte dua të jam zëri i ujit
Të bisedoj me zjarrin
T'i shuaj etjet e lumenjve
Dhe t'i ndezi qirinjtë për shpirtrat e atyre
Që shkuan pas pëllumbave

Hëna është larg
Kurse toka shumë thellë
Përherë dita noton në pikëllimin e saj
Ku t'i gjejmë fjalët për shuarjen e zjarreve
Si t'i mësojmë njerëzit për artin e dashurisë

Zjarret e mëdha digjen fushave
Malet fundosen në pikëllim
Për sa pak oksigjen kam nevojë sonte
Sa që do jepja çdo gjë prej vetes
Vetëm të mësoj pantomimën e frymëmarrjes

Nëse i shuani këto zjarre sonte
Nesër do na sjellin pëllumbat bisqet e para
Të ullinjve të shartuar
Dhe s'do të ketë më vdekje
Mes drurëve dhe njerëzve

BIJA E ÇMENDUR E FLAKËS

Ajo nuk mund t'i shkyç zjarret
Është vetë zjarr
E kaluar zjarrit të zjarreve
Bijë e çmendur e kuçedrës
Sa herë që i teket
Nga goja vjell vdekje

Jo që ka lindur nga zjarri
Por është zjarr
Që u lind prej zjarrit
Me zjarr fle
Dhe të nesërmen
Me zjarre të çmendura zgjohet

Bija e çmendur e flakës
Nga e cila u lindën perënditë e çmendura
Të kësaj bote të shthurur
Në ëndërr në gjumë
Edhe në zhgjëndërr
Përherë kjo flakë e luftës ishte dhe është zjarr

SË PAKU SONTE TË MOS KETË
VDEKJE

Së paku sonte të mos ketë zjarre
Këto grimca
Këta molekulë të imta të atomit
Të pushojnë në grykën e metaltë të trishtimit

Sa është e bukur mbrëmja
Kur nuk i dëgjon kollitjet e topave
Kur nga majat e pushkëve mbinë
Të gjitha llojet e luleve

Së paku sonte të mos ketë vdekje
Le të marrin frymë kryqet si njerëzit
Qivuret le të prehen përtej varreve
Vetëm sonte të mos ketë meshë

Kurse nesër shohim e bëjmë
Ndoshta lindin filizat e rinj
Që do të mësojnë prej jashtëtokësorëve
Se si duhet me dashtë njeriu njeriun

KUDO RRUGË PA RRUGËDALJE

Nga ky shkëmb që ka mposhtur
Çdo qëndresë
I shikoj shtëllungat e zeza
Paskan heshtur edhe kambanat
Paska heshtur vetë heshtja
Dëgjohet vetëm zëri i trishtuar i luftës

S'ka më ku shkelë këmba e njeriut
Gjymtyrët e karbonizuar
I kanë humbur dritat e tyre fosforeshente
Në sterrën e dendur shpirtërore
Si llava e tërbuar
Buron flaka e zezë e trishtimit njerëzor

Po bien edhe shirat e grimcave të metalta
Plumba breshërish
Po i lërojnë rrasat mbi çatitë
Kudo varre të mbjella nëpër rrugë
Kudo rrugë pa rrugëdalje
Në hyrje ose dalje të qytetit na pret vdekja

O ZJARR I MADH I ZJARREVE

O zjarr i madh vorbull e zjarreve
Mos m'i ngacmo sonte ëndrrat
Më ka mbetur shumë pak kohë
Deri nesër
Aq pak kohë sa t'i shkruaj një letër
Të dashurës sime në varr

Më more çdo gjë që pata
Gjysmën e çatisë shkumbove
Kurse gjysmën tjetër
Në hi e pluhur e shndërrove
Vetëm oxhaku tërë blozë
Shikon vertikalisht qiellin e ngrysur

O zjarr i madh i zjarreve
Me cilin mallkim të të mallkoj
U bëfsh rrafsh me tokën
Të mbytyshin lumenjtë e vdekjes
Në shpirtin tënd mbisundofshin
Dimrat më të egër të Ballkanit

O zjarr i madh i zjarreve
Na dogje e na poqe për së gjalli

I FRIKËSOJNË ZOGJTË E VERBËR

Ky delirium dhe kjo gjëmë njerëzore
Po i kalon të gjitha kufijtë e durimit
Njerëzit më nuk vajtojnë
Cijatin si shpendët gjigandë

Nëpër lëndina i imitojnë zogjtë e metaltë
Bëjnë aeroplan prej letre
Dhe gjatë gjithë kohës
Luftojnë me dragonjtë e imagjinuar

Disa duken si dordolec
I frikësojnë zogjtë e verbër
Kurse disa të tjerë
Besa kanë filluar edhe të blegërojnë

Ja pra këto imazhe të trishtuara
Për çdo ditë i shohim nëpër luadhe
Te varret më nuk kanë ku të shkojnë
Është vithisur e tërë kjo fushë e vdekjeve

SI NJË KËRCU I NGRIRË NË LËNDINË

Nëpër kontejner hasim njerëz të shtangur
Braktisur nëpër skuta
Si një kërcu i ngrirë në lëndinë
Hasim kubet gjashtëkëndëshe të zareve
Ku luhet bixhozi mbi tavolinat e urrejtjes

Gjymtyrë gishtash të shkukur
Që iu është mohuar dashuria
S'mund të ndjejnë më
Me shqisat e të prekurit
Si mund të puthen maskat e karbonizuara

Kah cili Ferr është drejtuar njerëzimi
Kjo nuk mund të quhet luftë
As duel fisnikësh
Por një kasaphanë e tmerrshme
Në këtë teatër të mallkuar të trishtimit

VDESIN PARA SE TË LINDIN

O ju dashnorë të urrejtjes
Që mëngjeseve herët
Pa i larë sytë
Dhe pa i pastruar mëkatet
Këndoni si gjelat apokaliptikë

Nga zërat e metaltë të vdekjeve
Lindin vetëm kufoma njerëzish
Në çdo kohë
Këtu mortja lind nga vetvetja
Më e trishtuar seç ishte një ditë më parë

Sa herë që zgjohen këta këndesa
Mëngjeset vdesin
Me shpejtësi marramendëse
Vdesin para se të lindin
Bashkë me zaret mbi tavolinat e bixhozit

VARR PËRMBI VARRE

S'ka më se ku të shkeli këmba e njeriut
Kudo ngordhësira macesh
E automobilash
Gjymtyrët e të gjitha specieve
Mbuluar i kanë rrugët

Kundërmojnë çatitë
Nëpër oborret e shtëpive kufoma varresh
Kjo vdekje e shpejtë
Po i ngjan shpirtit të vdekur të zjarrit
Ku njerëzit bredhin me fytyra të zhveshura

Nuk paska mbetur më jetë
Në këtë qytet
Kjo erë e rëndë e teneqeve
Me hapa të metaltë po shkel
Mbi gjymtyrët e plagosur të shpirtit

Varr përmbi varre
Zjarr e kaluar zjarrit të zjarreve
Kah është nisur kjo botë e mjerë
Nga një bombë hidrogjeni
Sa e sa kufoma mbi tokën djerrë

NËPËR RRUGË TAKOJ NJERËZ

Në secilin hap pamjet e kufomave
Ngufasin shpirtin e njeriut
Këto imazhe surrealistike
Fundosen ose dalin në sipërfaqe
Nga shpirti lakuriq i zjarrit

Lehjet e qenve të tërbuar
Përmbajnë në vete
Kuisjet apokaliptike të dhembjes
Si t'i shërojmë këto plagë
Që na hapen në shpirt pa u mbyllur

Ajri më nuk është i tejdukshëm
Duket i mbërthyer
Me qindra grimca helmuese
Njërën dorë e ka të varur te mjegullat
Kurse tjetrën nën rrënjët e bërthamës

Nëpër rrugë takoj njerëz
Pa duar
Syri i verbër i hënës më s'loton
Janë verbuar edhe meteorët
Sa herë që bien në shtjellë e humbin rrugën

KUDO NGJYRA TË VERDHA

Është koha që s'guxojmë të ndalemi
Kur duhet të ecim
Poqe se ngjan
Rrugët do të na i zënë shtrezet e grimcave
Do mbesim
As andej jetës së shkrumbuar
E as këtej vdekjes së ngadalshme

Kudo ngjyra të verdha
Kudo trishtim
Prej këtyre imazheve të tejdukshme
Që ngjajnë
Me zhgëndrrat e të sëmurëve psikikë
Kur ikin prej zjarreve të vegjël
E fundosen deri në grykë në zjarre të mëdhenj

SI BUKA QENKAN PJEKUR GURËT

Në hapësirën e paanë dëgjohen
Gjëmat e anijeve të fundosura
Në mjegullat e dendura me lopata trishtimi
Llamburit dhembja
Llamburit të dallgët e zjarreve

Një ose më shumë zogj të pjekur
Po bien mbi çatitë e djegura
Të uriturit vetëm shikojnë
Si të kafshojnë këtë uri
Pa dhëmbë e dhëmballë

Me flakë e tym
Sot qenka mbuluar qielli
Tymojnë rrepet e djegur
Kudo zjarre nëpër male
Po digjet në hapësirë edhe dielli

Si buka qenkan pjekur gurët
Furra e gëlqeres lëshon një vijë tymi
Qenka zbardhur e tërë hapësira
As zogjtë më s'fluturojnë
Nëpër këtë bardhësi të vdekur

TROKASIN EDHE ZJARRET E MËDHENJ

Sonte jam tepër i lodhur
S'mund t'i ngre duart deri te dritaret
Ato s'hapen vetë
Kurse këto grimca të metalta të shiut
Pandërprerë trokasin në kokën time

Trokasin edhe zjarret e mëdhenj
Dimrat janë strukur
Shtatë pashë nën tokën deltinore
Një vdekje jo e natyrshme
I ka përfshirë gjymtyrët e erës së nakatosur

Kurse të trokiturat e pandërprera
Nuk pushojnë në dritaret e mia
Trokasin edhe zogjtë e verbër
Po ashtu edhe era
Nuk i ndal të trokiturat

Por si t'i hap këto dritare
Kaherë të mbyllura
Kur gjymtyrët më janë shndërruar
Në copa kërcunjsh prej karboni
E grimcat e shiut metalik ende trokasin

NGJAJ ME NJË KËRCU TË DJEGUR

Dora e ime e drunjtë
Nuk është më e imja
Ajo në trupin tim
Më duket si një gjymtyrë e huaj
Sa herë që e ledhaton era
Nga qenia e saj
Kullojnë lumenj të qelbur

Ka ditë po edhe shumë net
Kur kjo gjymtyrë
Kundërmon aq shumë
Sa që nuk mund të durohet më
Dora ime
Gjymtyrët e mia prej mishi
Nuk di më me çfarë t'i krahasoj
Dora ime dhembja ime e këputur

Para se të më zërë gjumi
Me elegancë i zhvesh
Këta gjymtyrë të drunjtë
Ngjaj me në kërcu të djegur
Oh sa kam mall për një përqaftim
Edhe vdekjen
Do e përqafoja në këto çaste intime

SA SHUMË U KAM BESUAR ENJËJVE

Sa shumë u kam besuar engjëjve
Aq shumë
Sa që do të më shpëtojnë nga kjo vdekje
Por ata ikën me qindra vjet para meje

Sikur të më thoshte dikush
Se engjëjt u frikohen zjarreve
Më besoni do t'u kisha mbetur në qafë
Por sot u binda në diçka krejt tjetër

As engjëlli e askush
Nuk mund të na shpëtojnë nga këta zjarre
I drejtojmë duart dhe shpresën kah qielli
Asnjë yll shpëtimtar s'na ndihmon

Sa shumë u kam besuar engjëjve
U kam besuar më shumë se njerëzve
Sot kam mbetur vetëm një kërcu i djegur
Pa asnjë shpresë për shpëtim

PO AQ EDHE ZVOGËLOHEN

Njerëzit më s'kanë lot
Nuk qajnë
U ngjajnë gurëve
Sa herë që ndjejnë nevojë të këlthasin
Mbase i imitojnë zërat e zogjve

Më duket se kanë filluar
Tu ngjajnë shpendëve parahistorikë
Edhe kur këlthasin
Këlthitjet nuk u ngjajnë zogjve të sotëm
Më duket se as nuk qajnë e as nuk krakëllijnë

Me cilën kohë të akullnajave
Ta krahasoj këtë ditë
Ndoshta ka filluar një histori e re
Mu për këtë
Njerëzit me xhelozë po e fshehin zjarrin

Aq sa janë rritur këto zjarre
Po aq edhe zvogëlohen
Njerëzit të mbushur me frikë
Po fshihen pas lëkurës së djegur të erës
Po fshihen nga një katastrofë e ardhshme

O JU LUTEM NJERËZ

O ju lutem njerëz
Ndalini këto zjarre të mëdhenj
Ju përgjëroj ndaleni vdekjen
Se kështu
Po vdes atdheu im në mjerim

Po vdesin zogjtë
Bari i fishkur nuk merr më frymë
Kjo kosë e apokalipsit
I faroi gjallesat e botës
O ju lutem njerëz ndalini zjarret e mëdhenj

Jo një dy as katër
Por sonte vrapojnë nëpër këtë skëterrë shpirti
Shtatë kalorësit e çmendur të apokalipsit
Vrapojnë t'i vrasin të vdekurit
Kush e di se për të satën herë

Prishtinë, 7 maj 2015

I prekim fillimet e domethënieve

Cikli i tretë

POR GJITHSESI I KISHA TË KREHURA

Kjo fytyrë në pasqyrë
Nuk qenka e imja
Kush u frynte mbrëmë zjarreve
Që aq shumë bënte vapë

Edhe dielli s'ishte ai i përditshmi
Më dukej më i lodhur se kurdoherë
Ai lis i gjatë që e ngacmonte kolla
Nuk ishte këtu para disa viteve

Asgjë s'qenka më në vendin e vet
As fytyra ime
Këto doreza të leshta
Që nga dimri i kaluar s'i kam hequr

Herë bën acar e herë na ngufat vapa
Kjo pranverë nuk po i përngjan
Pranverave të tjera
Po më duket si vjeshta ose dimri

Në cilën anë sot t'i kthej flokët
Dje i kisha në anën e majtë
Ose në të djathtën
Por gjithsesi i kisha të krehura

MBETËM SI PULAT E LAGURA NË SHI

Nga deriçka e oborrit
Mbrëmë hynë disa njerëz të panjohur
Hynë dhe mbetën një kohë të gjatë
Mbetën si pulat e lagura në shi

Era nuk i kishte krehur flokët
Më duket se as që kishte flokë
Nga koka e saj tullace
Pikonte i tërë trishtimi i ditës

Kur të thashë se sot është pranverë
Ti u rrëqethe deri në asht
I tërë dimri
Ishte fundosur në shpirtin tënd

Ti ende nuk më beson
Se unë sillem përreth teje
Si një satelit i përsosur
Që rrotullohet rreth gjithësisë

Të thashë ti ende nuk më beson
Sa do isha tepër i lumtur sonte
Që ta kem dorën tënde
Mes duarve të mia kaq të lodhura

S'KAM ASGJË MË SHUMË PËR SONTE

Me ingranazh të ndryshkur
Më paska shkelur koha
Shpeshherë pyes vetveten
Kush jam unë që kaq pak di me dashtë

Ndoshta dashuria kërkon diçka më shumë
Se sa që mund të ofroj
Të lutem merri duart e mija
Merre edhe krejt botën e një përqafimi

Merr çfarë të duash sonte nga pjesa ime
Aq pak kam me të dhënë
Sa që po turpërohem prej vetvetes
Po ta lë vetëm dashurinë peng

S'kam asgjë më shumë për sonte
Mos i harro as kujtimet e mia
Këto brenga të enigmave të shpirtit
Që me vite peshojnë në ndërgjegjen time

MUND T'I SHKUNDIM FJALËT

Sonte për darkë kemi vetëm
Fjalë të vjetra
Të zhubrosura si gazetatat e hedhura
Të thashë sonte për darkë kemi
Po ato fjalë që i patëm shkundur njëherë

Të kujtohet ishte vjeshtë e vonë
I shkundëm edhe ftonjtë
Asnjë s'mbeti nëpër degë
Të thashë asnjë
Përpos fjalëve që po na gërryejnë deri në asht

Kaloi një kohë e gjatë
Ne i harruam grindjet e përditshme
I harruam edhe ofendimet
Por kurrsesi të harrohen fjalët
Ato sot u rikthyen si një uragan i çmendur

Nëse do sonte mund ta harrojmë ushqimin
Kemi kohë deri nesër
Sa të duash dhe si të duash
Mund t'i shkundim fjalët
Andaj po e lëmë darkën për një tjetër nesër

TË KUJTOHET

Çdo gjë që kishim harruam
Në brendinë e pasqyrës
Tek e fundit
Nuk na u desh asgjë atë natë

Të kujtohet
Ne patëm filluar nga asgjëja
Kishim një fjalë mes nesh
Dhe duart e tua në duart e mija

Asgjë nuk na u desh më shumë
Ishim aq të lumtur
Sa që i harruam gishtat e erës
Në flokët e tua të shprishura

Të kujtohet
Me të vërtetë nuk kishim asgjë
Por sa të pasur ishim
Me aq shumë buzëqeshje përreth nesh

ÇFARË TË KËRKOJ DIÇKA TJETËR

Dorën e futa në zarfin me letra të shkruara
I nxora të gjitha fjalët
Që i pate thënë dikur moti
Shkunda edhe kartolinën e verdhë
Pastaj zarfin e kaltër
I shkunda të gjitha yjet në flokët e tua

Sa ishin lakuriqe ato imazhe
Hapësira e zhveshur
Cip cullak
Dukej si një nuse e re
Dhe e kamur me yje
Sa bukur ato çaste shkëlqenin sytë e tua

Çfarë të kërkoja diçka më tepër
Buzëqeshja e jote
Si një anije e ngarkuar me dashuri
Fundosej në brendinë time
Fundosej e tëra
Me tërë madhështinë e saj ujore

AI ËSHTË ALFA DHE OMEGA IME
E VJEDHUR

Ne nuk kishim kohë për njëri - tjetrin
Takoheshim vetëm në mendimet tona
Prekjet ishin drithëruese
Sa që rrënqethej vetë qenia e jonë

Pata thënë njëherë dhe sërish po them
Se ai është alfa dhe omega e çdo gjëje
Frymëmarrja e tij tejet delikate
Përherë ngjante me vesën e mëngjesit

Posa i çelte sytë e kaltër Adriatiku
Ai si zambakët i bardhë të Prizrenit
Notonte me sirenat e arta deri te deti Jon
Notonte nëpër syprinën e paskajshme të lotit

Është krijesë më e përsosur e universit
Një ditë ngjanë me gjërat më të bukura
Kurse ditën tjetër ulet mbi një kep
Dhe bisedon me enigmat e lashta shqiptare

Bisedon sepse ai është vetë enigmë
Ngjan me sytë e pafat të fatkeqësisë
Përherë vuan nga tkurrja e tij shpirtërore
Ai ishte alfa dhe omega ime e vjedhur

NGA DRITARJA SHIKON ME
NOSTALGJI

Një parathomë e vogël
Tryeza e vjetër
Dhe dy karrige të mbështetura për të
Era troket në dritaret e mbyllura
Troket edhe një flutur nëpër xhama

Përgashta në oborr
Një mullar i kalbur sane mediton
Për stinët e acarta
S'pushojnë as lehjet e qenve
Kurse fshati fundoset në ëndërr

Aty këtu kalon ndonjë punëtor krahu
Kalon me hapa të lodhur
Puna e përditshme në orizore
Ia ka dërmuar trupin dhe shpirtin
Sa larg i duket shtëpia në këto çaste

Sërish po ajo parathomë e vogël
Më probleme të mëdha
Ngarkuar me pamje surrealistike
Nga dritarja shikon me nostalgji
Se si kalben mullarët e sanës

SA E VARFËR MË DUKET SOT

Kjo botë që sot peshon aq lehtë
Në duart e mia
Po më duket si një kungull i sëmurë
Me fara të kalbura

S'ka për ku të mbështetet as era
Kjo botë e cila
Mezi qëndron në këmbët e veta
Orë e çast po e ndryshon itinerarin

Herë niset në Jugun e largët
E herë përfundon diku në Veri
Nga mushkritë e saj
Dëgjohen jehonat e kollitjeve

Kjo botë mbështjellë me mjerin
E trishtimit të përditshëm
Sa e varfër më duket sot
Nga kjo perspektivë e këndvështrimit tim

RREPTËSISHTË NDALOHET HYRJA

Meqë na ka zënë bishtin
Ky ingranazh i trishtimit
Çfarë na mbetet tjetër
Përpos që
T'u bashkohemi
Kolonave të skamnorëve

Rrugët e ngushta s'po na zënë
Kurse nëpër ato të gjëra
Rreptësisht ndalohen
Në çdo kohë
Hyrjet e këmbësorëve
Të kalosh andej duhet të jeshë alien

Kurse këndej përroit të egër
Janë të tjerë njerëz
Që presin në heshtje
Me nga një pasqyrë në dorë
Dimrat e acartë
Presin duke thithur
Varfërinë e rrezeve ultravioletë

MË PREK PO ASHTU SIÇ PREK ZJARRI

Më prek më prek sonte
Me tërë forcën e fjalës
Sa e ëmbël më dukët maja e thikës
Së helmuar nga dora e jote

Në daç më prek
Me shpirtin e furtunës
Fundosi të gjitha anijet e shpresës
Vetëm më prek sonte me duart e urrejtjes

Të thashë më prek me çfarë të duash
Aq është e lehtë dora e jote
Sa që m'i shëron
Të gjitha plagët e hapura deri më sot

Më prek po ashtu siç prek zjarri
Shpirtin e virgjër të drurit
Ti vetëm më prek e dashur
Në daç me i shërua plagët e hapura

I PREKIN FILLIMET E DOMETHËNIEVE

Përpos fjalëve misterioze
Nuk kanë fjalë të tjera
Më duket se janë të zbrazët
Me shikimet e tyre banale
I prekin fillimet e domethënieve

Brendia e tyre tringëllon
Si shishet e zbrazëta të verës
Me boshllëkun shpirtëror
Imitojnë zhurmët e fanfarave
Dhe tërë kohën
Sytë i drejtojnë kah mjegullat

Kur u mungojnë retë e hirta
Fare mirë e njohin artin e lehjes
Nuk lënë lagje pa hyrë
Nën hapat e tyre të shpërfillur
I shkelin të gjitha kuptimet e fjalëve

Ngjan që prej një misteri të vogël
Të ballafaqohen me një mister tjetër
Shumë më të mistershëm
Vetëm atëherë kur kanë etje
U përngjajnë deveve të shkretëtirës

Prishtinë, 8 maj 2015

EDHE GRAVITACIONI I TOKËS

E kundërta e çdo lëvizjeje
E ka të kundërtën e saj
Shikoj një qiell
Si rrebeshe plumbash çohen gurtë lart

Shirat më nuk zbresin
Nëpër atë udhë që zbritën deri tani
Por ngjan e kundërta
Si fluturat e kaltra ngritën te mjegullat

Edhe gravitacion i tokës
E ka ndryshuar formën dhe trajtën e tij
Nuk lëshohet më pingul
Por çohet lart te enigmat e shirave

Kjo ngjan edhe me njerëzit
Është i pamundshëm varrimi në tokë
Por tani për tani hiri i krematorit
Varroset lart nëpër hapësirat qiellore

U NGJAJNË FËMIJËVE TË LUCIFERIT

Nëpër rrugë shoh dritare të mbyllura
Brenda mureve të lagësht
I dëgjoj zërat asnjëse të hijeve
Një zog i plagosur
Pushon mbi shëlgun e pikëlluar

Përtej xhamave të errësuar
Siluetat e imagjinuara më bëjnë me dorë
Ndoshta nuk janë silueta
Por s'janë as njerëz
U ngjajnë fëmijëve të Luciferit

Një hije e mjegulluar
Një ditë me një këmbë doli nga Ferri
Por kur kuptoi
Se ku e vendosi këmbën tjetër
Zbythësh u kthye në follenë e vjetër

DERI KUR DO TË PRESIM

Njerëz të lodhur
Ecin tërmal rrugës
Ecin me shpresa të grisura
Nga sytë e errësuar pikon lodhja

Nën qerpikët e zbardhur të skamjes
Derdhen shirat e një stine
Derdhen si pikëllimet
Ofshamat e ditës

Çfarë të bëjmë
Deri kur do të presim
T'i ndryshojmë gjërat për së mbari
Si thirrmat e lashta një zë nga brendia jehon

SA SHUMË U NGJAJNË KUAJVE

Thellë shumë thellë
Diku në brendinë time i dëgjoj zërat
E stërgjyshërve
Ato britma të stërlashta
Më vijnë si mesazhe për të sotmen

Hapni sytë na thotë një gjysh
Me sytë të mbyllur thyeni kokën
Pohon tjetri
Sa shumë po flini sa që gjumi i juaj
Po shndërrohet në një sëmundje të keqe

Popujt që flenë
Përherë zgjohen të përgjumur
Nga sytë si lotët u derdhen sklepat
Sa shumë u ngjajnë kuajve
Sa që flenë edhe kur janë duke ecur

FJALA

Fjala herë duket si një shkëmb
E herë është pa formë
Në shikim të parë
Nuk ka kurrfarë trajte
Por nëse depërton në thellësinë e saj
I ngjan thikës me shtatë tehe

Fjala kjo mollë e ëmbël
Mollë dashurie
E mollë e hidhur sherri
Nga ajo lindin vdekjet dhe luftërat
Pa të njerëzimi s'ka ekzistencë
Por edhe ekzistimi është tepër i hidhur

I kemi fjalët e të gjitha gjërave
Dhe gjallesave
Fjalë prej guri dhe mjalti
Ajo e dashurisë dhe e urrejtjes
Fjala që të vdekurin e ringjall
Por edhe të gjallin për së gjalli e varros

SËRISH PËR FJALËN

Një njeri me një fije kashte
I fryu
Të gjitha balonat e fjalëve
Dhe lë një fjalë prej guri
E iku përtej ujërave

S'dihet se ku
Por ai si hija u largua diku
Iku me të dy dhëmbët e gjarprit
Kafshoi gurin e theu
Kafshoi drurin e kalbi në rrënjë

Nuk ka rimorkio që mund ta bart fjalën
Sa është e rëndë
Po aq mund të jetë pa peshë
Thyhet si krahët e fluturës
Dhe keq lëndohet me një tjetër fjalë

Fjala rri mes një shtjelle fjalësh
Si dhelpra nuhat prenë
Bie në gjumë me fjalën abstrakte
Dhe zgjohet si lugati
Që të të kafshojë konkretisht

TRENI PËR NË BLLACË

Mes meje dhe hijes në pasqyrë
Paska hyrë trishtimi
Era gërryen brigjet e dhembjes
Çfarë të bëj sonte
Me gjymtyrët e mia të drobitura

Askush nuk ma zgjat dorën
Shtjella e zezë e tufaneve
Më ka mbërthyer si Krishtin për kryq
Frymëmarrja në shkallën më të ultë
Po e mat pulsimin e plagëve

As zogjtë më nuk kanë se ku të ulen
I dogjën pemët këlyshët e cerberëve
M'i dogjën edhe librat
Këtyre inkuizitorëve modernë
Shtatë herë në ditë u dëgjohet blasfemia

Ky mallkim sonte po u përngjan kuisjeve
Lukunitë e tërbuara të Karpateve
Nëpër rrugicat e lagjeve
Paskan dalë për gjah
Treni për në Bllacë veç kishte marrë udhë

Prishtinë, 9 maj 2015

SHËNIME PËR AUTORIN

Adem Zaplluzha u lind më 1 shkurt 1943 në Prizren. Shkollën fillore dhe të mesme i kreu në vendlindje, ndërsa Akademinë Pedagogjike në Prishtinë. Një kohë punoi si mësues nëpër fshatrat Studençan të Therandës (ish Suharekës) dhe Hoça e qytetit, afër Prizrenit. Ndërkohë punësohet si përkthyes në Korporatën Energjetike të Kosovës. Me shkrime filloi të merret kryesisht me poezi që nga mosha e fëmijërisë. Rugën letrare e nisi me vjershën e parë për fëmijë të cilën e botoi në revistën “Pionieri”, më 1957. Si i punësuar në Korporatën Energjetike të Kosovës bashkë me shokët e punës dhe pendës themeloi grupin letrar “Lulëkuqet e Kosovës”. Në Kuadër të punës së këtij grupi letrar qe botuar përmbledhja “Ngjyra e kohës”, në të cilën u përfshi një numër i konsideruar i poezive të tij. Krahës krijimeve të publikuara në revistat për fëmijë, botoi edhe një serë shkrimesh nëpër gazetatat e kohës që dilnin në Prishtinë dhe Shkup. Është anëtar i Lidhjes së shkrimtarëve të Kosovës, prezent në disa antologji dhe në librin Kosova letrare të poeteshës Monica Mureshan. Është prezantuar në Leksikonin e Shkrimtarëve Shqiptarë 1501-1990, nga Hasan Hasani, në Leksikonin Shkrimtarët Shqiptarë për fëmijë 1872 - 1995 nga Odhise K. Grillo, si dhe në librin Portrete Shkrimtarësh nga Demir Behluli, Prishtinë, 2002 Në maj të vitit 2013 Klubi i Artistëve dhe i shkrimtarëve të Durrësit ia ndau çmimin e karrierës për kontributin e dhënë në letrat shqipe. Jeton dhe krijon në Prishtinë.

BOTIME TË AUTORIT

1. “Puthje”, poezi, “Rilindja”, Prishtinë, 1974.
2. “Ecjet e viteve të mëdha”, poezi, “Jeta e Re”, Prishtinë 1995.
3. “Çamarrokët e Thepores”, poezi për fëmijë, “Shkëndija”, Prishtinë 1996.
4. “Muret”, poezi, “Jeta e Re”, Prishtinë, 1997.
5. “Morfologjia e dhembjes”, poezi, “Faik Konica”, Prishtinë, 2000
6. “Ai vjen nesër”, poezi, Qendra e Kulturës, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2007
7. “Letër nga mërgimi”, poezi, Klubi letrar “Fahri Fazliu” Kastriot, 2007
8. “Letër nga mërgimi 2 “ poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot 2007
9. “Udhëndarja”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2008
10. “Thirrje e gjakut”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu” Kastriot 2008
11. “Asgjë sikur molla”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.
12. “Vesa në lotin tim”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, 2009,
13. “Puthja e gozhduar”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.
14. “Kashelasha në vargje”, poezi për fëmijë, “Qendra e kulturës, Kastriot, 2009.
15. “Pema e bekuar”, E përkthyer, Rumani, 2010.

16. “Bajraktarët e vatanit”, poezi satirike, Klubi letrar, ”Fahri Fazliu” Kastriot , 2010.
17. “Hijet e ndryshkura”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
- 18.”Stuhi në Kutulishte”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
19. “Posa ikte nata”, poezi, “Qendra e kulturës “, Kastriot,2010.
20. “Loja e myshqeve”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
21. ”Lumëbardhi dhe gjëma”, poezi,”Qendra e kulturës”,Kastriot, 2010
22. “Metafora e heshtjes”, poezi, “Qendra e kulturës”,Kastriot, 2010
23. ”Hyji në Prekaz”, poezi,”Qendra e Kulturës”, Kastriot,2010.
24. ”Sinorët e hinores”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot 2010
25. ”Don Kishoti dhe Rosinanti”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
- 26.”Zjarri i dashurisë”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
27. ”Kur likenet vallëzojnë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2010
28. “Ditari në vargje”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
29. “Tingujt që nuk përfundojnë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2010.
30. “Shtegu i mallit”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2010
31. ”Korniza e thyer””,Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, -Kastriot, 2010

32. “Zgjimi i gjëmës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
33. “Vallja mistike”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
34. ”Merre kodin”, Poezi për fëmijë, Shoqata e shkrimtarëve Kastriot, 2011
35. “ Letër atdheut” poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2011
36. “ Tejudkshmëria e shiut”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
37. “ Përtej teje”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2011
38. “Sa afër e sa larg” , poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2011
39. “Vallja e zanoreve”, Poezi , Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
40. “Ikja e eshtrave”, Poezi për të rritur, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
- 41.”Kalorësit e mjegullave”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2012
42. “Hingëllimat e shiut”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot 2012
43. “Kur pemët i ndërrojnë këmishët”. Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
44. “Mirëmëngjes Imzot”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve – Kastriot, 2012
45. “Kafshimi i mikut”, Poezi satirike, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
46. “Atje tej maleve”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve , Kastriot-2012
47. “Heshtja që del në shesh,” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot -2012

48. “Portat e shpresës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot-2012
49. “Në dhomën time gjysmë të errët”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
50. “Kinse Lojë Shahu”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
51. “ Për çdo dekadë nga një baladë “, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
52. “Fusha e mëllenjave”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot, 2012
53. “E kujt është kjo vetmi”, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
54. “Mos pyet për adresën e lumit”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
55. “ Stoli në parkun vjetër” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
56. “Urori i stralltë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2012
57. “Po të mos ishte fjala”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot,2012
58. “Thyerja e urave”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2012
59. “ Trokëllimat në gjumin e dallgëve”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
60. “ Në flokët e dëborës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
61. “Një grusht nostalgji”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
62. “ Kur filluan të flasin njerëzit”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot, 2012
63. “Kur stinët kapërcejnë fshehurazi”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot,2012

64. “ Lisi në rrënjët e veta” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot 2012
65. “Eca ecëm dhe do ecim”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
66. “Fëmijët e erës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot 2012
67. “ Çast në fund të stinës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot-2012
68. “Si të flas me drurët”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
69. “ Më pëlqejnë mendimet e tua”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot , 2012
70. ”Andej dhe këndej kohës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot , 2012
71. “Zëri i heshtjes”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
72. “Kush i lexoi letrat prej erës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
73. “ Fluturimi i korbave në netët pa hënë”, prozë poetike, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
74. “Koha e ime dhe koha e jote”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot , 2012
- 75.” Diku te një baladë”, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
76. “ Sonte çdo gjë po i përngjan lotëve”,Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
- 77 “ Ky def prej hëne”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
- 78.“Pyesni zogjtë në ikje ”,Poezi , Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”- Kastriot 2013
- 79 “ Fërfërimë gjethesh”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot- 2013

80. “Refrene yjesh”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
81. “Te delta e mjellmave”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot- 2013
82. “Rinjohja”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
83. “Diku në fund të një fillimi”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
84. “Mëkati i hijes”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-“Fahri Fazliu”Kastriot, 2013
85. “Një zog prej uji”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot,2013
86. “Asnjë fjalë nuk frymon”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014-
87. “Daullet e një nate”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot 2014
88. “Sytë e gurtë të erës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
89. “Kur dehen perënditë” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot -2014
90. “Fjetëm njëqind shekuj” Prozë poetike, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot ,2014
91. “Krakëllimat e natës”,Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot, 2014
92. “Ndjekësit e enigmave”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot -2014
93. “Atdheu i paçmuar”Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-“ Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
94. “Psalm i harruar ”,Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”Kastriot 2014
95. “Për kë po bie moj kambanë”, Poezi Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot, 2014

96. “Mbi flokët e ullukëve”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
97. “Menatë vijnë lejlekë”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
98. “Loti i gotës së dehur”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
99. ” Stina asnjansë”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
100. “Dëneste bashkë me erën” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
101. “Druri i pikëlluar”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
102. “ Një grusht dashuri ”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
103. “Lëreni zërin tim” , poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
104. “Shi në qytetin tim” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
105. . “Si trenat e verbër ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
106. “Zjarri i malli tim ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
- 107 . “Kur teshtinë era ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
108. “Mbi shpirtin e erës pagane ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
109. “Nëpër gjymtyrët e mjegullave ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
- 110”Ajo nuk erdhi sonte” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”- Prishtinë, 2015

111. “Një hënë e zhveshur”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
112. “Nëpër plasaritjet e mureve”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
113. “Mes telave gjembor ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
114. “Të vizatosh një zog në mur”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
115. “Nuk flenë as kuajt e dehur” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
116. “Fluturojnë zogjtë e verbër ” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
117. “Një shi prej bryme” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
118. “Në prehrin e pemëve” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
119. “Zëri i largët i shiut ” , Poezi Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
120. “Yjet e ngrira të kujtesës ” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
121. “ Thirrmat e hijeve” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
122. “Dritaret e verbëta ” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
123. “Përtej portave të mbyllura” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
124. “Malli i etjes” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016
125. “Kur qajnë pemët ” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016
126. “Të dielave në qytetin tim ” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016

127. “ Nëpër brigjet e kujtesës”Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016
128. “Rrugës qante një stërqok” , Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016
129. “Kali im prej bore” , Poezi, Shtëpia Botuese
“TREND” – Prishtinë, 2016
130. “Përballë hijes së mollës ” , Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND “– Prishtinë, 2016
131. “Jehu i zërave” , Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016
132. “Në kujtesën e pemëve ” , Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND “– Prishtinë, 2016
- 133.“Më mirë një gjysmë ëndrre ” , Poezi, Shtëpia
Botuese “TREND “– Prishtinë, 2016
- 134.“Një dry prej dylli ” Poezi, Shtëpia Botuese
“TREND” – Prishtinë, 2016
- 135.“ Në anën tjetër të mendjes” , Poezi, Shtëpia
Botuese “TREND “– Prishtinë, 2016

PËRMBAJTJA:

Në anën tjetër të mendjes	
Cikli i parë	9
Çfarë të bëjë sonte kur më zë uria	11
Sërish mbrëmë kaloi afër varreve	12
Sot gjërat paskan ndryshuar	14
Njerëz që ecin me vetminë	15
Thashë një njeri dhe një pemë	16
Thonë se në maj dashurohen zogjtë	17
Kjo stinë e kësaj moshe	18
Në anën tjetër të mendjes	19
Do ta ketë radhën e vetë	20
Nëse doni notoni	21
Asnjë zambak i zi nuk mbiu	22
Unë nuk jam ëndërrimtarë	23
Ashti i mallit prej atij të gurit	24
Atdheu	25
Kur bie një mbrëmje	26
Pas meje prite një hije e bardhë	28
Ngjizet me prekjet e erës	29
Unë njoh edhe një tjetër kohë	30
E prite një fron prej uji dhe ajri	31
Edhe bari që mbinë	32
Nuk shkunden as merimangat	33
Trungjet e pemëve duken të lodhur	34
Dhe më në fund e pamë dritën	35
Kullat janë të gjalla në vendin tim	36

Sa shumë u kam besuar engjëjve	
Cikli i dytë	37
Thellë në palcën e drurit	39
S'ka më se ku të ngulet lopata	40
As gur varri më nuk gjendet	41
Një kohë e trishtuar alegorike	42
Sa e gjatë kjo natë e tmerrit	43
Çfarë do ngjaj me njeriun e së nesërmes	44
Kjo vdekje e rënd si vetë vdekja	45
Këto grimca të thyera të ajrit	46
Por ku të fluturojnë pa sy	47
I ngjajnë atyre netëve të zjarreve	48
Nga gjoksi i plagosur i hënës	49
Nëse i shuan këto zjarre sonte	51
Bija e çmendur e flakës	52
Së paku sonte të mos ketë vdekje	53
Kudo rrugë pa rrugëdalje	54
O zjarr i madh i zjarreve	55
I frikësojnë zogjtë e verbër	56
Si një kërci i ngrirë në lëndinë	57
Vdesin para se të lindin	58
Varre përmbi varre	59
Nëpër rrugë takoj njerëz	60
Kudo ngjyra të verdha	61
Si buka qenkan pjekur gurtë	62
Trokasin edhe zjarret e mëdha	63
Ngjaj me një kërcu të djegur	64
Sa shumë u kam besuar engjëjve	65
Po aq edhe zvogëlohen	66
O ju lutem njerëz	67

I prekim fillimet e domethënieve	
Cikli i tretë	69
Por gjithsesi i kisha të krehura	71
Mbetëm si pulat e lagura në shi	72
S’kam asgjë më shumë për sonte	73
Mund t’i shkundim fjalët	74
Të kujtohet	75
Çfarë të kërkoja diçka tjetër	76
Ai është alfa dhe omega ime e vjedhur	77
Nga dritarja shikon me nostalgji	78
Sa e varfër më duket sot	79
Rreptësishtë ndalohet hyrja	80
Më prek po ashtu siç prek zjarri	81
I prekin fillimet e domethënieve	82
Edhe gravitacioni i tokës	83
U ngjajnë fëmijëve të Luciferit	84
Deri kur do të presim	85
Sa shumë u ngjajnë kuajve	86
Fjala	87
Sërish për fjalën	88
Treni për në Bllacë	89

Katalogimi në botim – (CIP)

Biblioteka Kombëtare e Kosovës “Pjetër Bogdani”

821.18-1

Zaplluzha, Adem

Në anën tjetër të mendjes / Adem Zaplluzha. –
Prishtinë : “Trend”, 2016. – 101 f. ; 21 cm. -

ISBN 978-9951-694-41-4